

Антон Борисов

ОСТРОВЫ **В НЕБЕТО**

роман

ПЛОДДИВ

ЖАНЕТ 45

І ГЛАВА

ЕМИЛ

Нощта беше гореща, наистина гореща. Масата от туристи бе безмерна – потни, лепкави тела пъплека по празничния булевард, а в дъното му ги чакаше огромният цирк. Неоновите му орнаменти бяха разкошни – осветяваха небето като витлеемска звезда и точно като нея предизвестяваха нещо важно. Емил го беше усетил още със стъпването си на Острова. Не можеше да го назове, но знаеше, че ще се случи.

– Какво им става на тези хора!? – възмущаваше се Ния. – Човек би помислил, че никога не са виждали цирк.

Може би наистина не бяха. Цирковете постепенно изчезваха, защото все по-малко хора ги посещаваха покрай интернет и други леснодостъпни удоволствия. Но този цирк очевидно беше специален – туристите направо се избиваха за него. Билетите бяха разпродадени преди седмици.

– Знаем колко искаше да отидеш, Емил – продължи Ния, като видя умърлушената му физиономия. – Но стига си го мислил. И без това ще е тъпо, сигурна съм.

Сестра му не умееше да утешава, *това* бе сигурно. Емил опита да се сети за последния път, когато бе посетил цирк. Май беше във втори клас. Оттогава копнееше за повторно посещение, но все не оставаха пари за подобни *второстепенни развлечения*, както се изразяваше Ния.

Висяха до бордюра и зяпаха навалицата. Въздухът бе спарен, пропит с миризми на потни тела и мазна храна. Опънали сергиите си върху тротоарите, търговците някак успяваха да надвикат цялата глъчка на различни езици:

- Топла пица! На парче!
- Немски вурстове! С горчица!
- Татуировки с къна!
- Летящи фенери! От биоразградим материал!

Емил се захласна по един щанд с ретро игри. В последно време ги колекционираше, макар и да не разполагаше с конзола, на която да ги подкара.

– Нещо конкретно ли търсиш? – попита го продавачът. По-надолу имаме втори щанд.

– Само разглеждам – измънка Емил. Надутите цени и без това не му бяха по джоба.

Ния пробваше някаква гривна на съседната сергия. Не изглеждаше доволна.

– Нищо няма да взимаме – нареди тя, сякаш по-скоро на себе си. – Прекалено е скъпо.

Емил избягваше погледа ѝ. Знаеше, че са тук по работа, не на почивка. Изобщо не им прилягаше да разточителстват като най-обикновени туристи. Но имаше нещо, което го караше да иска именно това.

Самият Остров сякаш му шептеше. Пулсираше под краката му, като че бе жив организъм с непрек-

лонна воля. Беше опиянителен шепот, един вид на-трапчива мисъл, която се забива в главата ти и оста-ва завинаги там; или поне достатъчно дълго, за да се самозабравиш и похарчиш всичките си пари за глъсти кюфтета и тенекиени дрънкулки.

– Нека поне хапнем – примири се Емил. – Цял ден съм само на солети.

Петчасовото пътуване с влак го беше изтощило. Рядко се оплакваше, но когато си заобиколен от тол-кова много дразнителни на сетивата, ставаш слаб.

– Избери ми нещо и на мен. – Ния му подаде пари. – Само гледай да не е много мазно.

Емил ги похарчи за печен картоф на шиш, залят с билков сос. Докато го ръфаха, седяха на една пейка встрани от цялата суматоха и наблюдаваха. Хората не спираха да прииждат и беше чудно как Островът изобщо ги побира.

Бяха какви ли не, като генерирани от компютър-на програма. Майка с дете на рамо, буташа количка за пазаруване. Момичета с коси в цветовете на дъ-гата. Стар мъж с яркочервена хавайка. Привидно не ги свързваше нищо, но ето че вървяха заедно в една посока.

Емил погледна сестра си. Очите ѝ скачаха от чо-век на човек, едва беше докоснала картофа.

– За какво си мислиш? – осмели се да попита той.

– Как нашите никога не са ни водили на курорт... Макар че, като гледам каква е лудница, май не сме изпуснали много.

– Никога не сме ходили на курорт? Нито преди аз да се родя?

Разликата му с Ния бе осем години; винаги бе предполагал, че преди да се появи той, са се случвали най-забавните неща в семейството. Снимките в старите албуми, на които всички изглеждаха щастливи, го бяха навели на тази мисъл.

– Не, никъде не сме ходили – потвърди мрачно Ния. – Вечно няхаме пари. Както сега общо взето. – Тя изтупа ръцете си и пристегна ластика на косата си. – Да тръгваме, че клиентът чака. Знаеш ли как да стигнем?

Емил извади от джоба си сгънатата на осем карта и я разви. Гънките ѝ бяха станали толкова плътни, че закриваха имената на улиците.

– Налага се да пресечем булеварда – заключи разтревожен той. – Ще се справим ли?

Тълпата бе като ураган, който те засмукваше в околото си и после центробежно те пращаше на място, където най-малко си очаквал да се озовеш. Крясъците се разтваряха в амалгама от дрънчащи рикши, писукащи джунджурийки и скрибуцащи музикални кутии.

Ния пое водачеството и си запробива път напечно през тълпата. Избута с лакти поне дузина туристи, сред които и един здравеняк, който без усилие можеше да ги смаже. Съзрял опасността, Емил му се извини.

Озоваха се от другата страна на бордюра и свиха по калдъръмен път. Курортът беше устроен като лабиринт, с много преки и задънени улици. С всеки следващ завой пътят се стесняваше и тротоарите отстъпваха навътре, докато накрая изцяло не хлътваха в сградите. Сергиите оредяха, глъчката утихна.

Светлината пригасна. Въздухът застина. Беше ли това същият град, или бяха навлезли в друг?

– Какво е това място? – удиви се Ния.

– Пристан. Така поне пише на картата.

– Моля?

Забавиха походка. Вместо кейове и лодки от двете им страни наизникнаха масивни хотели с наклонени, опиращи се една в друга фасади. Този, който търсеха, бе в края на улицата – сгушена между бетонните колоси четириетажна постройка, окъпана в топла светлина. Пристан наред пристана.

Понечиха да влязат, когато някаква баба изскочи от сенките и опита да им продаде сливово сладко. Не ѝ обърнаха внимание.

НИЯ

Докато Емил се прехласваше по мебелите във фойето, Ния отиде до тоалетната, погледна се в огледалото и с ужас установи, че на нищо не прилича. Петте минути, оставащи до срещата със собственика, ѝ стигнаха само колкото да се среше, но поне вече не приличаше на бездомник.

Офисът на собственика – ако изобщо можеше да се нарече офис – беше неприветлив. Подът бе застлан със старинен килим, чийто виненочервен десен едва си личеше изпод пластове мръсотия. Стените бяха покрити със запрашени картини и гоблени. Сбутаните в ъгъла растения бяха набръчкани и съсухрени.

– Много съжалявам за безпорядъка – извини се мъжът и набързо разчисти бюрото си, струпвайки всичко на купчинки. – Не е чистено от дни.

Вероятно дори и от седмици.

– Не се притеснявайте – увери го Ния и мислено благодари, че не работи тук. – Бихте ли ни изложили ситуацията? От братовчед ви не научихме почти нищо.

– Разбира се. Да ви предложи нещо за пиене?

Говореше меко и отчетливо. Ния се почувства някак сигурно.

– Едно еспресо – поръча тя. – По възможност двойно.

– В одинайсет часа вечерта? Сигурна ли сте?

– Да.

Беше пресушила термоса си още във влака.

– За мен вода, ако може – помоли сънливо Емил.

Сервираха им напитките. Кафето бе прекалено горещо, но Ния и без това такова го обичаше.

– И така... – Собственикът отпи от чая си. – Ситуацията вероятно е малко нехарактерна за обичайната ви практика, но вярвам, ще успеете да ни помогнете. Иван ви цени високо.

Иван: шефът ѝ в кантората, където работеше през последните четири години. Случаите, които ѝ възлагаше, понякога надхвърляха възможностите ѝ, но той продължаваше да ѝ се доверява, отново и отново. Казваха, че доверието се гради трудно и руши лесно, но това със сигурност не важеше за Иван.

Доколко си приличаха с братовчед му? И двамата бяха на трийсет и нещо, и двамата бяха неженени, и двамата имаха собствен бизнес.

– Ах, така и не ви се представих. – Мъжът протегна ръка за поздрав. – Аз съм едноличният соб-

ственик и управител на хотел *Paese dei balocchi*. За жалост, не ни сварвате в най-цветущия ни момент, както сами ще установите.

– Какво е станало? – попита нервно Ния.

В ума ѝ напираха най-различни предположения. Може би някой доставчик не си изпълняваше договора; или гост се беше подхлъзнал в басейна и повдигаше обвинения за телесна повреда. Правните въпроси, които обикновено вълнуваха един хотел, бяха твърде банални, особено за адвокат с нейния стаж.

Мъжът продължи:

– Хотелът ни предстои да се озове във вихъра на сериозен скандал. Никак не е леко.

– Какъв скандал? – попита Ния.

– Серия от изчезвания. На деца.

Едва не си изгори гръкляна с кафето. Рядко се захващаше с детски дела поради изначалната им предопределеност в полза на потърпевшите. А и работата с деца бе кошмар – трябваше да се разпитват в специална *синя* стая и да се избягват неудобните въпроси. Системата ги смяташе за много по-раними, отколкото всъщност бяха.

– Какви деца и колко? – смути се Ния.

– Тийнейджъри, все на туристи от чужбина. За-сега са трима, но ако тенденцията се запази, тази бройка бързо ще нарасне...

– И тези деца са отседнали във вашия хотел, така ли да разбирам? Затова ви повдигат обвинения?

– Точно така.

Сърбаше чая си като изискан английски джентълмен. Предвид новоразкрилите се обстоятелства, за Ния това бе твърде неуместно.

– Защо си мислите, че тенденцията ще се запази?

– Защото говорим за три изчезвания в период от две седмици. Ако първото е просто нещастен случай, а второто – случайност, то третото определено повдига въпроси.

Наистина много неудобно. Ния се вгледа повнимателно в мъжа – визуалната прилика с Иван не беше голяма, затова пък мисълта на двамата се разгръщаше по сходен начин.

– Но четвъртото и петото може и да не се случат във вашия хотел, нали? – предположи тя. – Комплексът е голям.

Мъжът заклати глава.

– Там е работата: няма къде другаде да се случат. Виждали ли сте останалите хотели в Пристана? За бетонните грозотии ли говореше?

– Те не са за деца – поясни собственикът. – В повечето от тях малолетни дори не се допускат заради казината и определените... мероприятия, така да ги наречем. Нашият хотел за момента е единственият семеен, или както чужденците обичат да се изразяват – *кид-френдли*.

– С други думи, ако изчезне още едно дете, пак ще е от вашия хотел, защото в другите хотели деца няма?

– Да. Съответно е въпрос на време хотелът да бъде затворен до изясняване на ситуацията – мярка, на която определено смятам да се противопоставя... с ваша помощ. Междувременно...

– Да?

– Не би било лошо да поразследвате.

Това ли беше наистина? Една от купчинките на бюрото подозрително се срути.

НИЯ

Ния се бе съгласила да *помогне на братовчеда*, но когато разбра, че за целта ѝ се налага да пътува из провинцията, възропта – не пред Иван, а на себе си, както напоследък бе свикнала да прави. След миналогодишните злощастия избягваше да напуска стола – бе убедена, че процесите извън нея са подчинени на някакъв тайнствен закон, до знанието за който тя никога нямаше да се домогне. Това на свой ред я караше да се чувства като безполезен адвокат, неспособен да се надигне от тясната си ниша.

На излизане от хотела ѝ се проясни: не беше дошла тук като адвокат. Нямаше дело за печелене; искаха от нея да свърши нечия чужда работа, да *поразследва*, както *онзи* път. Иван затягаше примката, която сама си бе надянала.

– Връщаме ли се в къщата? – попита Емил, олюлявайки се до уличния стълб. – Или ще поразгледаме?

– Минава полунощ. А и целият Остров е от бетон, какво има да му гледаме?

– Има разни неща за правене. – Той ѝ показа оградените в червено места на картата. – Тук пише, че Островът е разделен на окръзи. Всеки окръг помещава сгради с еднаква функционалност. Например *Пристанът*, където се намираме в момента: тук са скупчени всички хотели.